

[Henning Andersen]

værdi, virksomheden har nu, foruden den forventede fremtidige indtjeningsmulighed. En virksomhed med overskud vil være attraktiv at eje og vil derfor kunne sælges dyrt.

Det er ikke nok at tale om omstilling, effektivisering, begrænsning af investeringer eller privatiseringer. De store tunge udgifter, som virkelig belaster statsbudgettet, må vi beskæftige os virkelig meget med.

Allerede før sommerferien fremlagde regeringen forslag til, hvordan vi kunne sikre, at indkomstudviklingen hos de personer, der modtager de såkaldte overførselsindkomster – dvs. pensionister, dagpengemodtagere, modtagere af boligstøtte osv. – ikke er større end hos andre indkomstmottagere, altså lønmodtagerne. Hvis der ikke er overensstemmelse mellem indkomstudviklingen for forskellige grupper i samfundet, sker der en forvriddning og en relativ forringelse af lønmodtagernes forhold. Dette er vi imod.

Men det lykkedes ikke at få et flertal til at tage beslutning om straks at ændre denne udvikling. Til gengæld lykkedes det at finde flertal for det, vi nu kalder majdagsordenen, der utrykkelig siger, at det fremover skal sikres, at overførselsindkomsterne reguleres i overensstemmelse med udviklingen i indkomsterne på arbejdsmarkedet.

For lige at gentage det, vi allerede sagde dengang: Der er ikke – og jeg understreger: der er ikke – tale om nedskæringer. Der er tale om at indlægge nogle reguleringsmekanismer, som sikrer, at overførselsindkomsterne ikke stiger hurtigere end andre indkomster og hurtigere end den skatteopkrævning, som jo er svaret på flere overførselsudgifter, som vi kan forsvare. Vi skal bane vejen, så vi får færre på disse områder, ikke blot af menneskelige, men også af økonomiske grunde.

Et lille skridt nåede vi dog i foråret. Det lykkedes at ændre reguleringsbestemmelserne for modtagere af Statens Uddannelsesstøtte og at bruge de herved sparede midler til at oprette et større antal uddannelsespladser. Her er altså et eksempel på, at de samme midler kan bruges på forskellige måder, og på, at hvis vi vælger den rigtige fordeling mellem forskellige formål, får vi mere for vore penge.

De allerseneste tal for underskuddet på statens drifts-, anlægs- og udgiftsbudget på ca. 16 mia. kr. understreger desværre meget tydeligt

behovet for, at vi hele tiden har overblik over udgiftsudviklingen. Det har vi ikke i tilstrækkelig grad, hvis der kan ske automatiske udgiftstigninger, som overstiger den øvrige løn- og prisudvikling, eller hvis nogle mekanismer gør, at tilgangen til eller efterspørgslen efter de offentlige ydelser er for stor set i forhold til, hvad hensigten oprindeligt var, eller hvis det offentlige automatisk skal dække udgifter, som det offentlige ikke har tilstrækkelig indflydelse på.

Jeg tænker også på finansieringen af arbejdsløshedsunderstøttelsen. De, der har medansvar for udviklingen i arbejdsløsheden – dvs. bl.a. arbejdsmarkedets parter – skal også bære et økonomisk medansvar for finansieringen heraf. De har økonomisk ansvar allerede i dag, men efter vor opfattelse ikke et ansvar, der er stort nok.

Hvis ingen andre end Det Konservative Folkeparti og de øvrige regeringspartier vil gå ind i en konstruktiv og helhedsorienteret debat om de spørgsmål, som jeg her har nævnt, er jeg sikker på, at vi ikke når langt nok i vore bestræbelser for at skabe ny vækst og ny fremgang i dansk økonomi og dermed – og det er vigtigt – også flere arbejdspladser.

Hvis alle hytter deres eget skind og følger særinteresser, når vi ikke frem til det totale billede af den offentlige sektors udvikling, som vi er nødt til at beskæftige os med. Den offentlige sektor er for stor. Den skal tilpasses vor samfundsøkonomiske formåen, og den skal – og det er meget vigtigt – være fremtidsorienteret.

Det er meget positivt, at finanslovsforslaget lægger op til den fortsat nødvendige stramme udgiftsstyring og til uændret skattetryk. Bare det at kunne konstatere, at der er 99 pct.s dækning for de foreslåede udgifter – herunder de enorme renteudgifter – er vi tilfredse med. Dette skal fastholdes og gerne styrkes i den kommende tid.

Jes Lunde (SF):

KVR-regeringens forslag til finanslov for 1990 vidner først og fremmest om afmagt. Landets voldsomme økonomiske problemer fortsætter på et helt uændret niveau. Vi får fastlåst arbejdsløshed og betalingsbalance på et helt uacceptabelt niveau.

Vi havde 240.000 arbejdsløse i 1982, da den borgerlige regering kom til, og nu har man en prognose på 272.000 for 1990. Og det er så-